

De Komeet

Boek 1

Doktoren van de Staat

Johan Lubbers

ZILVER
BRON

© 2018 Johan Lubbers
© 2018 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen
Illustratie: Romolo Tavani, YuriyZhuravov /shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Natascha van Limpt

Eerste druk, augustust 2018

ISBN 978 94 6308 128 3
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
webshop: www.artbooksshop.com

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Proloog

Myrthe

Het was de nacht van de komeet. Myrthe woelde in haar bed. Ze probeerde al een tijdje te slapen, ze wilde dat deze dag zo snel mogelijk voorbij was. Morgen mocht ze weer naar buiten en zat ze niet langer opgesloten in dit huis, in deze kamer. Ze was van plan om er de hele dag samen met Arlin op uit te trekken en haar vader zo min mogelijk te zien. Maar dat was pas morgen. Eerst moest ze in slaap vallen. Ze probeerde rustig te worden door aan het bos vlak bij haar huis te denken. Meestal hielp de gedachte aan al dat prachtige groen, maar nu kon ze zich er niet op concentreren.

Gefrustreerd gooide ze haar deken van zich af en ging op de rand van het bed zitten. Het probleem was dat ze zich nog niet vermoeid voelde. Hoe kon je ook moe worden wanneer je de hele dag binnenzat? Normaal moest ze klusjes doen en in haar vrije uren kon ze met Arlin vechten of een wandeling door het bos maken. Vandaag had ze helemaal niets gedaan.

Een bonk tegen het raam deed haar opkijken. Wat was dat? Een vogel die tegen het huis vloog? Ze kon het niet zien. De luiken waren dicht, die kon ze vanuit haar kamer niet openen. Op dagen als deze sloot haar vader die van buiten, hij deed er alles aan om te voorkomen dat zijn gezin de komeet zag.

Jarenlang was ze doodsbang voor de komeet geweest en had ze haar vader zelfs op de kleinste gaatjes

in het huis geweest. Samen zorgden ze ervoor dat het huis goed afgesloten was en hadden ze binnen een gezellige avond met het gezin. Dit jaar was dat wel anders geweest.

Iets schraapte over de luiken voor het raam en ze stond op. Dit was geen vogel, maar wat wel? Enkele seconden later werden de luiken langzaam geopend en hing er een silhouet van een hoofd voor haar raam. In paniek keek Myrthe rond op zoek naar een wapen in haar kleine kamer. Er was een indringer, ze was in gevaar!

‘Myrthe, ik ben het,’ zei het silhouet.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes en vroeg aarzelend: ‘Arlin?’

‘Ja, wie anders?’

‘Arlin, wat doe je hier?’ fluisterde ze.

‘Je keek zo teleurgesteld toen ik je over de komeet vertelde,’ antwoordde hij. ‘Dus ik kom je helpen uitbreken, zodat je hem zelf kan zien.’

Hij had gelijk, ze was inderdaad teleurgesteld geweest. De komeet was niet een of ander verschrikkelijk ding, maar een prachtig fenomeen dat de hemel verlichtte. Niemand bleef die dag binnen. Mensen vierden juist feest op het dorpsplein, ter ere van de Godin Heria. Myrthe was jaloers en teleurgesteld dat zij dit zelf niet mocht zien. Eerder vandaag had ze haar vader gesmeekt of ze naar het feest konden gaan, maar hij was onvermurwbaar. Het was de eerste keer dat ze echt boos op hem was geworden en had geschreeuwd en gehuild van woede. Het had niets geholpen, ze kreeg de kans niet om naar buiten te gaan.

Arlin stak zijn hand door het raam. ‘Kom je?’

Myrthe keek aarzelend naar de deur achter haar. Wat zou er gebeuren als haar ouders ontdekten dat ze weggeslopen was? Ze schudde verbeten haar hoofd, het maakte niet uit. Het was niet eerlijk dat ze haar

gevangenhielden, ze zou het risico nemen. 'Ja, ik kom.'

Arlin stak zijn duim omhoog. Daarna verdween zijn gezicht en Myrthe liep naar het raam. Tegen het huis stond een ladder. Ze trok snel haar schoenen en een trui aan. Vervolgens zwaaide ze haar been over het kozijn, zette haar voet op de houten trede en klom langzaam naar beneden.

Toen ze op de grond was beland, keek ze naar boven. Eindelijk zag ze de komeet voor het eerst. Hij overtrof al haar verwachtingen, een plaatje kon hem geen recht doen. De komeet was een grote rode bal, met een staart van vuur. Hij leek aan de hemel te hangen, maar toen ze er langer naar keek, besepte ze dat hij langzaam door de lucht vloog.

Minutenlang stond Myrthe daar en genoot van het uitzicht waar ze de hele dag naar had verlangd. Uiteindelijk scheurde ze haar blik van de komeet los en keek om zich heen. Ook de omgeving zag er heel anders uit. Alles had een rode gloed en sommige dingen waren feller verlicht. Dit was het best te zien aan Arlin; hij fonkelde van al het rood. Toen hij op haar afkwam, kon Myrthe haar ogen bijna niet geloven. Ze zag rode strepen achter hem golven terwijl hij bewoog. Het was alsof zijn bewegingen zichtbare energie achterlieten. Arlin moest iets van de verbazing in haar ogen hebben gezien, want hij keek haar vragend aan.

Vol blijdschap sprong ze in zijn armen. 'Dank je wel Arlin, het is echt ongelooflijk.'

Arlin omhelsde haar en liet haar daarna los. 'Ja hè? Ik ben blij dat je de komeet eindelijk kunt zien.'

'Het lijkt wel een andere wereld,' fluisterde Myrthe opgewonden.

Weer keek Arlin haar vragend aan. 'Je bedoelt de komeet? Ja natuurlijk lijkt die van een andere wereld. Hij hangt in de lucht.'

'Nee ik bedoel de omgeving die er zo anders uitziet.'

Komt dit echt allemaal door de komeet?’

‘Wat bedoel je, Myrthe? Ik zie niets anders.’

Myrthe keek nog eens rond. Ze was niet bang, hoe vreemd de situatie ook was. Zoiets moois kon niet slecht zijn. Zag ze alles op deze manier omdat ze de komeet nog nooit eerder had gezien? Dit moest een gift van Heria zijn. Ze wilde Arlin niet jaloers maken en antwoordde: ‘Normaal is het donker of is de maan de enige die de omgeving verlicht. Vanavond geeft de komeet best een rode gloed, vind je niet?’

‘Ja,’ zei Arlin enigszins verwonderd. ‘Al vind ik dat niet het meest boeiende.’ Hij keek weer naar boven.

Dit gaf Myrthe de gelegenheid om wat verder rond te kijken. Op enkele plekken lichtte de omgeving meer op. Rechts van haar graasden de schapen, ze waren niet heel dichtbij, maar ze kon het leven zien dartelen. De meest opvallende plek was recht voor haar, waar het bos lag.

Ze keek even om en besepte dat ze al een tijd voor haar huis stond. *Wat doe ik hier nog? Als papa me hier ziet staan, kom ik gigantisch in de problemen.* Ze richtte zich tot haar vriend. ‘Kom mee, ik weet waar ik heen wil.’

Op een drafje zette Myrthe koers naar het bos. Ze keek even om en zag dat Arlin achter haar aan rende. Dus ging ze door. Dat wilde het rode licht ook. Hoewel de energie overal om haar heen stroomde was het licht een eind voor haar een stuk feller. Daar stroomde de rivier, besepte ze. Enthousiast rende ze nog harder door het bos. Ze hoorde Arlin roepen dat ze langzamer moest gaan. Voor Myrthe was dat niet nodig, ze sprong over boomstammen en dook onder takken door. Ze kon alles prima zien.

Hijgend kwam ze bij de rivier aan. Ze ging boven op de klif zitten. Sprakeloos keek ze naar beneden, zoiets moois had ze nog nooit gezien! De rivier was een paar meter breed en stroomde net zoals altijd snel. Het

water was niet meer blauw, maar felrood. Het licht was zelfs zo sterk dat ze er met geknepen ogen naar moest kijken. Bovendien was het licht continu in beweging, omdat het water stroomde. Een gevoel van volkomen geluk overviel Myrthe en ze wist dat ze hier eeuwig naar kon kijken.

‘Au!’ Myrthe werd uit haar concentratie gehaald door een prik in haar zij. Ze vloog overeind. Arlin stond grinnikend naast haar, met een tak in zijn hand.

Ze liep een paar stappen naar achteren en pakte een tak van de grond. Ze vochten vaker met takken, maar ze had er nu geen zin in en haar zij deed pijn. ‘Arlin, waar was dat voor nodig?’ Terwijl ze die woorden schreeuwde, voelde ze de woede vanuit haar maag via haar mond naar buiten golven. Tegelijk met haar woorden verliet een krachtige windvlaag haar, sterker dan de ergste wind die de natuur zelf veroorzaakte. Myrthe zag vol afgrijzen hoe Arlin van de grond werd geslingerd en naar beneden viel.

‘Arlin!’ krijste Myrthe. Ze speurde radeloos het water af, op zoek naar haar enige vriend. Ze kon niets zien. Het licht dat er eerder zo prachtig had uitgezien, was nu overweldigend. Het was alsof Arlin in een vuurzee was gevallen.

Myrthe klom naar beneden en riep keer op keer Arlins naam. Ze kreeg geen antwoord. Ze rende langs de oever, op zoek naar rustiger water waar Arlin naartoe zou kunnen zwemmen. Ook daar was hij niet.

Wat heb ik gedaan? dacht ze radeloos. ‘Arlin,’ schreeuwde ze. ‘Arlin!’